

Kamer van Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1961-1962.

21 DECEMBER 1961.

WETSVOORSTEL

tot wijziging van artikel 23 van de wet van
20 juli 1960 op het gewaarborgd weekloon.

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

De wet van 20 juli 1960 heeft het principe van het gewaarborgd weekloon ingevoerd en heeft met name voorzien in een vergoeding in geval van arbeidsongeschiktheid van ten minste veertien dagen tengevolge van ziekte of ongeval.

De wet bevat een aantal bepalingen van tijdelijke aard betreffende de betaling van de eerste dagen van arbeidsongeschiktheid. Zij maakt, wat dat betreft, een onderscheid tussen de ondernemingen die ten minste 10 werknemers in dienst hebben en de kleine en middelgrote ondernemingen met minder dan 10 werknemers.

Voor de eerste categorie van ondernemingen voorziet zij in de betaling van 80 % van het normaal loon van de werknemer gedurende een periode van 7 dagen, te rekenen van de eerste dag van de arbeidsongeschiktheid of in geval van arbeidsongeschiktheid van ten minste 14 dagen. De last van deze betaling wordt door de werkgever gedragen, doch het recht is afhankelijk van de voorwaarde dat de arbeider onafgebroken gedurende ten minste zes maanden bij dezelfde onderneming in dienst was.

In de ondernemingen met minder dan 10 werknemers is het daarentegen de verzekeringsinstelling tegen ziekte en invaliditeit waarbij de arbeider is aangesloten, die hem een vergoeding gelijk aan 80 % van zijn normaal loon uitbetaalt gedurende een periode van zeven dagen, te rekenen van de eerste dag der arbeidsongeschiktheid (artikel 22).

Om de uitgaven van deze verzekeringsinstelling te dekken voorziet artikel 23 van voornoemde wet in een bijzondere forfaitaire bijdrage ten laste van de werkgever: deze bijdrage bedraagt 25 frank per maand per arbeider onderworpen aan de maatschappelijke zekerheid en tewerkgesteld in de loop van de maand waarvoor de bijdrage verschuldigd is. Ze dient te worden gestort aan de Rijksdienst voor Maatschappelijke Zekerheid ten bate van het Rijksfonds voor Verzekering tegen Ziekte en Invaliditeit.

Chambre des Représentants

SESSION 1961-1962.

21 DÉCEMBRE 1961.

PROPOSITION DE LOI

portant modification de l'article 23 de la loi du
20 juillet 1960 sur le salaire hebdomadaire garanti.

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

La loi du 20 juillet 1960 a instauré le principe du salaire hebdomadaire garanti et a notamment prévu une indemnisation en cas d'incapacité de travail d'une durée minimum de 14 jours résultant d'une maladie ou d'un accident.

La loi établit, à ce propos, des dispositions à caractère temporaire relatives au paiement des premiers jours d'incapacité de travail. Elle distingue, ici, entre les entreprises occupant au moins 10 travailleurs et les petites et moyennes entreprises de moins de 10 travailleurs.

Pour la première catégorie d'entreprises, elle prévoit le paiement de 80 % du salaire normal de l'ouvrier pendant une période de 7 jours à compter du premier jour de l'incapacité de travail ou en cas d'incapacité de travail d'une durée minimum de 14 jours. C'est l'employeur lui-même qui supporte la charge de ce paiement moyennant cette condition: le droit de l'ouvrier est subordonné à un séjour d'au moins 6 mois, sans interruption, dans la même entreprise.

En revanche, dans les entreprises de moins de 10 travailleurs, c'est l'organisme d'A. M. I. auquel l'ouvrier est affilié, qui lui payera une indemnité correspondant à 80 % de son salaire normal, pendant une période de 7 jours à compter du premier jour de l'incapacité de travail (article 22).

Pour couvrir les dépenses de cet organisme assureur, l'article 23 de la loi précitée prévoit, à charge de l'employeur, une cotisation spéciale forfaitaire: celle-ci sera de 25 francs par mois, par travailleur assujéti à la Sécurité Sociale et occupé au cours du mois pour lequel la cotisation est due. Ce versement sera effectué à l'O. N. S. S. pour le compte du F. N. A. M. I.

Bij toepassing van deze wetgeving en in het bijzonder van het laatste punt, heeft het R. V. Z. I., voor de eerste twee kwartalen van het jaar 1960, van de R. M. Z. 27.758.018 frank ontvangen. Dit bedrag vertegenwoordigt dus het totaal van de forfaitaire stortingen die door de kleine en middelgrote ondernemingen werden gedaan ter voldoening aan artikel 23 van bedoelde wet.

Dit totaal dient onmiddellijk vergeleken te worden met het bedrag van de terugbetalingen door het R. V. Z. I. aan de verzekeringsinstellingen voor het jaar 1960, namelijk 6.674.187 frank. Er is dus een overschot van 21.083.831 fr. beschikbaar.

Het is zonneklaar dat de voortzetting van de stortingen tegen het opgelegde tempo en de verhoudingsgewijs geringe terugbetalingen van de onkosten die door de verzekeringsinstellingen ten laste van het R. V. Z. I. worden gedragen, dit laatste de beschikking zal geven over een ontvangsten-overschot dat volledig buiten verhouding is tot de werkelijke uitgaven waaraan het het hoofd moet bieden.

Bovenstaande vergelijking tussen het bedrag van de ontvangsten en de uitgaven is inderdaad slechts ten dele juist: het bedrag van 27.758.018 frank heeft enkel betrekking op één semester of op de laatste twee kwartalen van het jaar 1960.

Voor een volledig jaar kunnen de totale stortingen van de kleine en middelgrote ondernemingen dus met reden op 55.516.036 frank worden geraamd. Analooch hiermede bekomt men voor de werkelijke uitgaven van de verzekeringsinstellingen gedurende het ganse jaar een bedrag van 13.348.374 frank. Indien wij verder gaan met bovenstaande bewerking, kunnen wij het beschikbaar overschot op het einde van een volledig dienstjaar ramen op 42.167.662 fr.

Deze laatste cijfers en ramingen zullen ongetwijfeld voorbijgestreefd zijn bij het afsluiten van het jaar 1961. De wet zal dan gedurende een ononderbroken periode van 17 maanden zijn toegepast en de Regering zal dan ongetwijfeld besluiten nemen om sommige bepalingen van de wet van 20 juli 1960 te verlengen.

Het schijnt ons onlogisch reserves in een bepaalde en duidelijk afgebakende sector aan te leggen, terwijl nauwkeurige ramingen van de toekomstige uitgaven erop wijzen dat er na dekking van alle uitgaven, nog een bijdrage-overschot van 70 % der ontvangsten zal zijn.

Wij achten de forfaitaire last in de bovenvermelde verhouding aan de kleine ondernemingen opgelegd, overbodig.

Wij stellen derhalve voor de bepalingen betreffende de betaling van een maandelijks bijdrage van 25 frank per arbeider eenvoudig op te schorten. Wij stellen meer bepaald voor het eerste lid van artikel 23 van de wet van 20 juli 1960 aan te vullen met een zinsnede waarbij iedere betaling van de bijdrage gedurende het jaar 1962 opgeheven wordt.

Deze wijziging zal het mogelijk maken de lasten van deze ondernemingen te verlichten zonder te raken aan het principe zelf van het gewaarborgd weekloon, noch, en vooral, aan de volledige toepassing ervan ten gunste van de werknemers.

Indien wij enkel in een opschorting voor het jaar 1962 voorzien, is dit omdat wij niet willen vooruitlopen op de toekomst. De kwestie zal ongetwijfeld opnieuw moeten worden besproken bij het opmaken van een nieuwe sociale programmatie die met ingang van het jaar 1963 in werking zal treden.

En application de cette législation et particulièrement en ce qui concerne le dernier point; le F. N. A. M. I. a reçu de l'O. N. S. S., pour les deux derniers trimestres de l'année 1960, 27.758.018 francs. Ce montant représente donc le total des versements forfaitaires effectués par les petites et moyennes entreprises en application de l'article 23 de ladite loi.

Il faut immédiatement rapprocher de ce total le montant des remboursements effectués par le F. N. A. M. I. aux organismes assureurs pour l'année 1960; il s'élève à 6.674.187 francs. De telle sorte que le reliquat disponible se chiffre à 21.083.831 francs.

Il saute aux yeux que la poursuite des versements à la cadence imposée et la faible proportion des remboursements des frais exposés par les organismes assureurs à charge du F. N. A. M. I. vont apporter à ce dernier un surplus de recettes totalement disproportionné aux dépenses réelles auxquelles il doit faire face.

En effet, le rapprochement ci-dessus indiqué entre les sommes inscrites en recettes et celles qui s'imputent en dépenses n'est que partiellement exact: le montant de 27.758.018 francs ne vaut que pour un semestre ou pour les deux derniers trimestres de l'année 1960.

On peut donc légitimement estimer que pour une année entière le montant total des versements des petites et moyennes entreprises se chiffrerait à 55.516.036 francs. Il en va de même pour le montant des dépenses réelles exposées par les organismes assureurs: le chiffre d'une année entière s'établirait à la somme de 13.348.374 francs. Si l'on poursuit l'opération effectuée plus haut, nous pouvons estimer le reliquat disponible au terme d'une année sociale complète à 42.167.662 francs.

Ces derniers chiffres et évaluations seront sans doute dépassés à la clôture de l'année 1961, date à laquelle la susdite loi aura été appliquée pendant une durée continue de 17 mois et à partir de laquelle le Gouvernement prendra, sans aucun doute, des arrêtés prorogeant certaines dispositions de la loi du 20 juillet 1960.

Il nous semble illogique de constituer des réserves dans un secteur déterminé et bien délimité alors que des estimations claires des dépenses futures laissent apparaître des reliquats de cotisations, toutes dépenses couvertes, de l'ordre de 70 % des recettes.

Nous estimons inutile la charge forfaitaire imposée à ces petites entreprises dans la proportion des chiffres cités plus haut.

Aussi proposons nous de suspendre purement et simplement les dispositions relatives au paiement d'une cotisation mensuelle de 25 francs par ouvrier. Et, plus précisément, nous proposons de compléter l'alinéa premier de l'article 23 de la loi du 20 juillet 1960 par une phrase supprimant tout paiement de la cotisation durant l'année 1962.

Cette modification permettra d'alléger les charges de ces entreprises sans toucher au principe même du salaire hebdomadaire garanti ni, surtout, à son application complète en faveur des travailleurs.

Si nous ne prévoyons qu'une suspension pour la seule année 1962 c'est pour ne pas préjuger de l'avenir, la question devant certainement être discutée lors de l'établissement d'une nouvelle programmation sociale qui devra prendre ses effets à partir de l'année 1963.

WETSVOORSTEL

Enig artikel.

Artikel 23, eerste lid, van de wet van 20 juli 1960 op het gewaarborgd weekloon wordt aangevuld als volgt :

« ...; deze bijdrage is evenwel niet verschuldigd voor het jaar 1962 ».

13 december 1961.

PROPOSITION DE LOI

Article unique.

L'article 23, alinéa 1er, de la loi du 20 juillet 1960 sur le salaire hebdomadaire garanti est complété comme suit :

« ...; toutefois, cette cotisation ne sera pas due pour l'année 1962 ».

13 décembre 1961.

F. VAN DOORNE,
W. DE CLERCQ,
F. BOEY,
E.-E. JEUNEHOMME,
M. PIRON.
